

Union) indføjes Unionstraktaten i tiltrædelseslovens § 4.

De umiddelbart anvendelige traktatbestemmelser bliver derved til en del af dansk lov på samme måde som de ved Danmarks tilslutning til EF allerede udstedte retsfor skrifter, jf. tiltrædelseslovens § 3, stk. 2.

For så vidt forpligtelsen til her i landet at anerkende pengesedler udstedt af eller efter bemyndigelse fra Den Europæiske Centralbank følger umiddelbart af Traktaten, vil forpligtelsen derved følge umiddelbart af dansk lov, og anvendelse af proceduren i grundlovens § 20 er derfor ikke fornøden, jf. Justitsministeriets redegørelse af juli 1972, side 108, og notatet om visse statsretlige spørgsmål ved Danmarks tiltrædelse af traktaten om Den Europæiske Union, side 15 f.

Som Traktaten er udformet, følger forpligtelsen til at anerkende de af Den Europæiske Centralbank eller med Den Europæiske Centralbanks bemyndigelse udstedte sedler som lovligt betalingsmiddel direkte af Traktaten.

Der overlades derimod efter ordlyden af bestemmelsen ikke beføjelser til Den Europæiske Centralbank eller andre af Fællesskabets institutioner i den tekniske betydning, hvori udtrykket »beføjelser« er anvendt i grundlovens § 20.

Bestemmelsen giver derfor efter Justitsministeriets opfattelse ikke anledning til at anvende fremgangsmåden i grundlovens § 20.

Spørgsmål nr. 8:

»Er det efter regeringens opfattelse korrekt, som hævdet af prof. Germer, at danske domstole er forpligtede til at se bort fra EF-regler, der bygger på en mere vidtgående fortolkning af art. 235 end den, der blev lagt til grund fra dansk side i 1972? Der henvises til udtalelser fra J. O. Krag.«

Svar:

Om art. 235 bemærkes, at det allerede på Paris-topmødet i 1972 vedtoges »i så vidt udstrækning som muligt at anvende alle Traktatens regler, herunder art. 235«.

Skiftende regeringer i Danmark har stede kunnet godkende en sådan anvendelse af art. 235 under den klare forudsætning, at de betingelser, som er indeholdt i art. 235, er opfyldt.

Det drejer sig som bekendt især om følgende tre betingelser:

- at en handling fra Fællesskabets side skal være påkrævet, dvs. nødvendig,
- at den skal sigte mod at opfylde et af Fællesskabets formål,
- at den skal ligge inden for Fællesmarkedets rammer.

I øvrigt bemærkes, at EF's institutioner handler inden for rammerne af de beføjelser, som er blevet dem tillagt i Traktaten. Dette princip benævnes legalitetsprincippet. Det er fastslået i den eksisterende Traktats art. 4 og i den nye Traktats art. 3 B.

Ikke blot Danmark, men også de øvrige medlemslande og Fællesskabets institutioner har således en pligt til – og en interesse i – at påse, at vedtagelse af EF-retsakter har hjemmel i Traktaten. Håndhævelse af legalitetsprincippet er undergivet domstolskontrol. Et medlemsland, Rådet eller Kommissionen kan indbringe spørgsmål om retsaktens lovlighed for EF-Domstolen. Tilsvarende kan personer og virksomheder, der berøres af EF-retsakter, gøre indsigelser vedrørende hjemmel gældende ved medlemslandenes domstole og i visse tilfælde direkte ved EF-Domstolen. EF-Domstolen kan, hvis den finder indsigelsen berettiget, erklære retsакten for ugyldig eller uanvendelig.

Omfanget af de beføjelser, som ved Danmarks tiltrædelse af EF er overladt til Fællesskabets institutioner, er i tiltrædelseslovens § 2 fastlagt ved en henvisning til de foreliggende traktater, herunder hjemmelsbestemmelsen i art. 235. De beføjelser, som kan udøves af Rådet på grundlag af art. 235, er således allerede overladt. Art. 235 er ikke ændret ved Unions-traktaten.

Om danske domstole bemærkes, at grundlaget for disses anvendelse af fællesskabsretten ved Danmarks medlemskab af EF er skabt ved dansk rets regler, nemlig grundlovens § 20 og tiltrædelsesloven. Der er således tale om, at danske domstole dømmes efter dansk ret. Der er således ikke tale om, at danske domstole anvender fællesskabsretten uafhængigt af den danske grundlov. Om dette spørgsmål henvises der i øvrigt til Justitsministeriets redegørelse af juli 1972 for visse statsretlige spørgsmål i forbindelse med en dansk tiltrædelse af De Europæiske Fællesskaber, særligt afsnit V